HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șaptea)

21 iunie 2017 *

„Trimitere preliminară — Securitate socială — Regulamentul (CE) nr. 883/2004 — Articolul 3 — Prestații familiale — Directiva 2011/98/UE — Articolul 12 — Dreptul la egalitatea de tratament — Resortisanți ai unor țări terțe care dețin un permis unic”

În cauza C-449/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Corte d’appello di Genova (Curtea de Apel din Genova, Italia), prin decizia din 8 iulie 2016, primită de Curte la 5 august 2016, în procedura

**Kerly Del Rosario Martinez Silva**

împotriva

**Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),**

**Comune di Genova,**

CURTEA (Camera a șaptea),

compusă din doamna A. Prechal, președinte de cameră, și domnii A. Rosas și E. Jarašiūnas (raportor), judecători,

avocat general: domnul E. Tanchev,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru doamna Martinez Silva, de L. Neri și de A. Guariso, avvocati;

— pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de P. Gentili, avvocato dello Stato;

— pentru Comisia Europeană, de D. Martin și de C. Cattabriga, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: italiana.

## Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 3 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO 2004, L 166, p. 1, rectificare în JO 2004, L 200, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 82,), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 988/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 (JO 2009, L 284, p. 43) (denumit în continuare „Regulamentul nr. 883/2004), și a articolului 12 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2011/98/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind o procedură unică de solicitare a unui permis unic pentru resortisanții țărilor terțe în vederea ședерii și ocupării unui loc de muncă pe teritoriul statelor membre și un set comun de drepturi pentru lucrătorii din țările terțe cu ședere legală pe teritoriul unui stat membru (JO 2011, L 343, p. 1).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între doamna Kerly Del Rosario Martinez Silva, pe de o parte, și Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) (Institutul național de asigurări sociale, Italia) și Comune di Genova (Municipalitatea Genova, Italia), pe de altă parte, în legătură cu respingerea unei cereri având ca obiect acordarea unei alocații în favoarea familiilor cu cel puțin trei copii minori (denumită în continuare „ANF”).

### Cadrul juridic

#### *Dreptul Uniunii*

3 Un „permis de ședere CE al rezidentului pe termen lung” este, potrivit articolului 2 litera (g) din Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung (JO 2004, L 16, p. 44, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 225), un permis de ședere eliberat de statul membru în cauză la dobândirea statutului de rezident pe termen lung prevăzut de această directivă.

4 Articolul 2 din Directiva 2011/98, intitulat „Definiții”, prevede:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

(a) «resortisant al unei țări terțe» înseamnă orice persoană care nu este cetățean al Uniunii în sensul articolului 20 alineatul (1) din TFUE;

(b) «lucrător dintr-o țară terță» înseamnă un resortisant al unei țări terțe care a fost admis pe teritoriul unui stat membru, care are dreptul de ședere legală și căruia i s-a acordat dreptul de muncă, în cadrul unui raport de muncă plătit, în temeiul legislației naționale și/sau în conformitate cu practica națională;

(c) «permis unic» înseamnă un permis de ședere eliberat de autoritățile unui stat membru, care conferă unui resortisant al unei țări terțe dreptul de ședere legală pe teritoriul acestuia în scopul ocupării unui loc de muncă;

[…]”

5 Articolul 3 alineatul (1) din această directivă, intitulat „Domeniul de aplicare”, prevede:

„Prezenta directivă se aplică:

[…]

(c) resortisanților din țări terțe care au fost admiși într-un stat membru în scopul ocupării unui loc de muncă în temeiul legislației Uniunii sau al legislației naționale.”

6 Potrivit articolului 12 din directiva menționată, intitulat „Dreptul la egalitatea de tratament”:

„(1) Lucrătorii din țările terțe menționați la articolul 3 alineatul (1) literele (b) și (c) beneficiază de egalitate de tratament în raport cu resortisanții statului membru în care își au reședința, în legătură cu:

[…]

(e) ramurile securității sociale, astfel cum sunt definite în Regulamentul (CE) nr. 883/2004;

[…]

(2) Statele membre pot restrânge egalitatea de tratament:

[…]

(b) prin limitarea drepturilor acordate lucrătorilor din țările terțe în temeiul alineatului (1) litera (e), dar fără restricționarea acestor drepturi pentru lucrătorii din țările terțe care au un loc de muncă sau care au avut un loc de muncă pe o perioadă de cel puțin șase luni sau care sunt înregistrați drept șomeri.

De asemenea, statele membre pot decide ca alineatul (1) litera (e), în ceea ce privește prestațiile familiale, să nu se aplice resortisanților din țări terțe care au fost autorizați să lucreze pe teritoriul unui stat membru pentru o durată maximă de șase luni, resortisanților din țări terțe care au fost admiși pentru studii sau resortisanților din țări terțe care au drept de muncă pe baza unei vize;

[…]”

7 Potrivit articolului 1 litera (z) din Regulamentul nr. 883/2004, termenii „prestații familiale” desemnează toate prestațiile în natură sau în numerar pentru acoperirea cheltuielilor familiei, cu excepția avansurilor din pensiile alimentare și a alocațiilor speciale de naștere sau de adopție prevăzute în anexa I la acest regulament.

8 Articolul 3 alineatul (1) litera (j) din regulamentul menționat prevede că acesta din urmă se aplică tuturor legislațiilor referitoare la prestațiile familiale. El nu se aplică, potrivit alineatului (5) litera (a) al acestui articol, asistenței sociale sau medicale.

### *Dreptul italian*

9 Din decizia de trimitere reiese că, în temeiul articolului 65 din legge n. 448 – Misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo (Legea nr. 448 privind dispoziții în materie de finanțe publice pentru stabilizare și dezvoltare) din 23 decembrie 1998 (supliment ordinar la GURI nr. 210 din 29 decembrie 1998, denumită în continuare „Legea nr. 448/1998”), familiile compuse din cel puțin trei copii în vârstă de sub 18 ani, ale căror venituri sunt inferioare unui anumit plafon (25 384,91 euro în 2014), primesc ANF. Cuantumul lunar al acesteia era, în ceea ce privește anul 2014, de 141,02 euro.

10 Rezervat inițial doar resortisanților italieni, accesul la ANF a fost extins în cursul anului 2000 la resortisanții Uniunii Europene, apoi la resortisanții țărilor terțe care beneficiază de statutul de refugiat politic sau de protecția subsidiară, în cursul anului 2007, și, în sfârșit, prin articolul 13 din legge n. 97 – Disposizioni per l’adempimento degli obblighi derivanti dall’appartenenza dell’Italia all’Unione

europea – Legge europea 2013 (Legea nr. 97 privind dispoziții pentru executarea obligațiilor rezultând din apartenența Italiei la Uniunea Europeană – Legea europeană 2013) din 6 august 2013 (GURI nr. 194 din 20 august 2013), la deținătorii unui permis de ședere pe termen lung și la familiile resortisanților Uniunii.

11 Transpunerea Directivei 2011/98 în dreptul intern a făcut obiectul decreto legislativo n. 40 – Attuazione della direttiva 2011/98/UE relativa a una procedura unica di domanda per il rilascio di un permesso unico che consente ai cittadini di Paesi terzi di soggiornare e lavorare nel territorio di uno Stato membro e a un insieme comune di diritti per i lavoratori di Paesi terzi che soggiornano regolarmente in uno Stato membro (Decretul legislativ nr. 40 privind transpunerea Directivei 2011/98) din 4 martie 2014 (GURI nr. 68 din 22 martie 2014), care a instituit un „permis de muncă unic”.

## Litigiul principal și întrebările preliminare

12 Doamna Martinez Silva, resortisant al unei țări terțe, are reședința în Municipalitatea Genova și deține un permis de muncă unic cu o durată mai lungă de șase luni. Fiind mamă a trei copii în vârstă de sub 18 ani, iar veniturile sale fiind inferioare plafonului prevăzut de Legea nr. 448/1998, ea a solicitat în cursul anului 2014 atribuirea ANF, care i-a fost refuzată pentru motivul că nu avea permisul de ședere CE al rezidentului pe termen lung.

13 Ea a introdus atunci la Tribunale di Genova (Tribunalul din Genova, Italia) o acțiune civilă în constatarea discriminării împotriva Municipalității Genova și a INPS, în scopul obținerii plății sumei de 1 833,26 euro pentru anul 2014 și al recunoașterii dreptului său la această alocație pentru anii următori, arătând că acest refuz era contrar articolului 12 din Directiva 2011/98. Cererile menționate au fost respinse printr-o ordonanță din 18 august 2015, cu motivarea că dispozițiile Regulamentului nr. 883/2004 invocate aveau un caracter pur programatic, că acest regulament nu includea pensiile alimentare printre prestațiile de securitate socială aflate în sarcina colectivității și că nu s-a dovedit că doamna Martinez Silva se afla legal în Italia de cel puțin cinci ani.

14 Corte d’appello di Genova (Curtea de Apel din Genova, Italia), sesizată în apel, arată că are îndoieli cu privire la compatibilitatea articolului 65 din Legea nr. 448/1998 cu dreptul Uniunii, întrucât această dispoziție nu îi permite unui resortisant al unei țări terțe care deține un permis unic să obțină ANF, contrar principiului egalității de tratament enunțat la articolul 12 din Directiva 2011/98.

15 Instanța de trimitere arată mai întâi că ANF este o prestație în numerar menită să acopere cheltuielile familiei, acordată familiilor care au în mod deosebit nevoie având în vedere numărul de copii și condițiile lor economice. Această prestație îi apare instanței de trimitere ca făcând parte din sfera celor prevăzute la articolul 3 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul nr. 883/2004, întrucât nu este un avans din pensiile alimentare și nu este nici dintre cele prevăzute în anexa I la regulamentul menționat.

16 Referindu-se la hotărârea din 24 aprilie 2012, Kamberaj (C-571/10, EU:C:2012:233), instanța de trimitere consideră apoi că niciuna dintre limitările principiului egalității de tratament prevăzute la articolul 12 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2011/98 nu se aplică în cauza principală, având în vedere că Republica Italiană nu a înțeles să se prevaleze de posibilitatea prevăzută de această dispoziție de a restrânge aplicarea acestui principiu și că, în plus, doamna Martinez Silva nu se află în niciuna dintre situațiile vizate la al doilea paragraf al dispoziției respective, întrucât deține un permis de muncă unic cu o durată mai lungă de șase luni. Ea estimează că persoana interesată face parte, așadar, din persoanele cărora li se aplică principiul egalității de tratament.

17 În aceste condiții, Corte d'appello di Genova (Curtea de Apel din Genova) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) O prestație precum cea prevăzută la articolul 65 din Legea nr. 448/1998, denumită [ANF], constituie o prestație familială în sensul articolului 3 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004?

2) În cazul unui răspuns afirmativ, principiul egalității de tratament consacrat la articolul 12 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2011/98/UE se opune unei reglementări precum reglementarea italiană, în temeiul căreia un lucrător dintr-o țară terță care deține un «permis de muncă unic» (având durata mai lungă de șase luni) nu poate beneficia de [ANF], deși are în întreținere trei sau mai mulți copii minori și obține venituri mai mici decât plafonul prevăzut de lege?"

**Cu privire la întrebările preliminare**

18 Prin intermediul celor două întrebări, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 12 din Directiva 2011/98 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia resortisantul unei țări terțe care deține un permis unic în sensul articolului 2 litera (c) din această directivă nu poate obține beneficiul unei prestații precum ANF instituite prin Legea nr. 448/1998.

19 Întrucât articolul 12 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2011/98 prevede că lucrătorii din țările terțe menționați la articolul 3 alineatul (1) literele (b) și (c) din această directivă beneficiază de egalitate de tratament în raport cu resortisanții statului membru în care au reședința în legătură cu ramurile securității sociale, astfel cum sunt definite în Regulamentul nr. 883/2004, se impune a se examina în primul rând, după cum sugerează instanța de trimitere, dacă o prestație precum ANF constituie o prestație de securitate socială care intră în sfera prestațiilor familiale prevăzute la articolul 3 alineatul (1) litera (j) din acest regulament sau dacă constituie o prestație de asistență socială, exclusă din domeniul de aplicare al regulamentului menționat în temeiul articolului 3 alineatul (5) litera (a) din acesta, așa cum susține guvernul italian.

20 În această privință, trebuie amintit că, astfel cum a statuat în mod repetat Curtea în contextul Regulamentului (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității (JO 1971, L 149, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 26), distincția dintre prestațiile excluse din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 883/2004 și prestațiile care intră în acest domeniu de aplicare se întemeiază în esență pe elementele constitutive ale fiecărei prestații, în special pe obiectivele sale și pe condițiile sale de acordare, iar nu pe faptul că o prestație este sau nu este calificată de o legislație națională drept prestație de securitate socială (a se vedea în acest sens în special Hotărârea din 16 iulie 1992, Hughes, C-78/91, EU:C:1992:331, punctul 14, Hotărârea din 20 ianuarie 2005, Noteboom, C-101/04, EU:C:2005:51, punctul 24, și Hotărârea din 24 octombrie 2013, Lachheb, C-177/12, EU:C:2013:689, punctul 28). O prestație poate fi considerată o prestație de securitate socială în măsura în care se acordă beneficiarilor independent de orice apreciere individuală și discreționară a nevoilor personale, pe baza unei situații definite de lege, și în măsura în care se referă la unul dintre riscurile expres enumerate la articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 883/2004 (a se vedea în acest sens în special Hotărârea din 16 iulie 1992, Hughes, C-78/91, EU:C:1992:331, punctul 15, Hotărârea din 15 martie 2001, Offermanns, C-85/99, EU:C:2001:166, punctul 28, precum și Hotărârea din 19 septembrie 2013, Hliddal și Bornand, C-216/12 și C-217/12, EU:C:2013:568, punctul 48).

21 Curtea a precizat deja că modul de finanțare a unei prestații și în special faptul că acordarea sa nu este supusă niciunei condiții de cotizare sunt irelevante pentru calificarea acesteia drept prestație de securitate socială (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 1992, Hughes, C-78/91, EU:C:1992:331, punctul 21, Hotărârea din 15 martie 2001, Offermanns, C-85/99, EU:C:2001:166, punctul 46, și Hotărârea din 24 octombrie 2013, Lachheb, C-177/12, EU:C:2013:689, punctul 32).

22 Pe de altă parte, faptul că o prestație este acordată sau refuzată în funcție de venituri și de numărul de copii nu presupune că acordarea sa depinde de o apreciere individuală a nevoilor personale ale solicitantului, caracteristică asistenței sociale, în măsura în care este vorba despre criterii obiective și definite de lege care, de îndată ce sunt întrunite, dau naștere la dreptul la această prestație fără ca autoritatea competentă să poată ține seama de alte circumstanțe personale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 1992, Hughes, C-78/91, EU:C:1992:331, punctul 17). Astfel, unele prestații acordate în mod automat familiilor care îndeplinesc anumite criterii obiective vizând în special numărul membrilor, veniturile și resursele lor financiare, în afara oricărei aprecieri individuale și discreționare a nevoilor personale, și care urmăresc să compenseze sarcinile de familie trebuie considerate prestații de securitate socială (Hotărârea din 14 iunie 2016, Comisia/Regatul Unit, C-308/14, EU:C:2016:436, punctul 60).

23 În ceea ce privește aspectul dacă o prestație dată intră în sfera prestațiilor familiale menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul nr. 883/2004, este necesar a arăta că, potrivit articolului 1 litera (z) din acest regulament, termenii „prestații familiale” desemnează toate prestațiile în natură sau în numerar pentru acoperirea cheltuielilor familiei, cu excepția avansurilor din pensiile alimentare și a alocațiilor speciale de naștere sau de adopție prevăzute în anexa I la acest regulament. Curtea a statuat deja că termenii „acoperirea cheltuielilor familiei” trebuie interpretați în sensul că se referă în special la o contribuție publică la bugetul familial, destinată să reducă costurile legate de întreținerea copiilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 septembrie 2013, Hliddal și Bornand, C-216/12 și C-217/12, EU:C:2013:568, punctul 55 și jurisprudența citată).

24 În ceea ce privește prestația în discuție în cauza principală, din dosarul prezentat Curții reiese că, pe de o parte, ANF este plătită beneficiarilor care o solicită, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile legate de numărul de copii minori și de venituri prevăzute la articolul 65 din Legea nr. 448/1998. Această prestație este acordată, în consecință, independent de orice apreciere individuală și discreționară a nevoilor personale ale solicitantului, pe baza unei situații definite de lege. Pe de altă parte, ANF constă într-o sumă plătită în fiecare an respectivilor beneficiari și care vizează acoperirea cheltuielilor familiei. Este vorba, așadar, despre o prestație în numerar menită să reducă, prin intermediul unei contribuții publice la bugetul familial, cheltuielile aferente întreținerii copiilor.

25 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că o prestație precum ANF constituie o prestație de securitate socială care intră în sfera prestațiilor familiale menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (j) din Regulamentul nr. 883/2004.

26 Prin urmare, trebuie să se examineze, în al doilea rând, dacă resortisantul unei țări terțe care deține un permis unic în sensul articolului 2 litera (c) din Directiva 2011/98 poate fi exclus de la acordarea beneficiului unei astfel de prestații printr-o reglementare națională precum cea în discuție în litigiul principal.

27 În această privință, din articolul 12 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2011/98 coroborat cu articolul 3 alineatul (1) litera (c) din aceasta reiese că de egalitatea de tratament prevăzută de prima dintre aceste dispoziții trebuie să beneficieze în special resortisanții din țările terțe care au fost admiși într-un stat membru în scopul ocupării unui loc de muncă în temeiul legislației Uniunii sau al legislației naționale. Or, aceasta este situația unui resortisant al unei țări terțe care deține un permis unic în sensul articolului 2 litera (c) din directiva menționată, deoarece, în temeiul dispoziției respective, acest permis îi permite unui astfel de resortisant să aibă în mod legal reședința pe teritoriul statului membru care l-a eliberat, în scopul ocupării unui loc de muncă.

28 Cu toate acestea, potrivit articolului 12 alineatul (2) litera (b) primul paragraf din Directiva 2011/98, statele membre pot restrânge drepturile conferite în temeiul articolului 12 alineatul (1) litera (e) din această directivă lucrătorilor din țări terțe, cu excepția celor care au un loc de muncă sau au avut un loc de muncă pe o perioadă de cel puțin șase luni și care sunt înregistrați drept șomeri. În plus, în conformitate cu articolul 12 alineatul (2) litera (b) al doilea paragraf din directiva menționată, statele membre pot decide ca articolul 12 alineatul (1) litera (e) din aceasta, referitor la prestațiile familiale, să nu se aplice resortisanților din țări terțe care au fost autorizați să lucreze pe teritoriul unui stat membru pentru o durată maximă de șase luni, precum și resortisanților din țări terțe care au primit drept de ședere pe acest teritoriu pentru studii sau resortisanților din țări terțe care au drept de muncă pe baza unei vize.

29 Astfel, în mod similar cu Directiva 2003/109, Directiva 2011/98 prevede un drept la egalitate de tratament în favoarea anumitor resortisanți din țări terțe, care constituie regula generală, și enumeră derogările de la acest drept pe care le pot stabili statele membre. Aceste derogări nu pot fi invocate, prin urmare, decât dacă organele competente să aplice această directivă din statul membru în discuție au precizat în mod clar că intenționează să invoce aceste derogări (a se vedea prin analogie Hotărârea din 24 aprilie 2012, Kamberaj, C-571/10, EU:C:2012:233, punctele 86 și 87).

30 Or, instanța de trimitere arată că Republica Italiană nu a înțeles să se prevaleze de posibilitatea de a restrânge egalitatea de tratament prin recurgerea la derogările prevăzute la articolul 12 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2011/98, întrucât nu și-a manifestat în niciun mod o astfel de intenție. Prin urmare, dispozițiile reglementării italiene care, în ceea ce privește resortisanții din țări terțe, restrâng beneficiul ANF la deținătorii unui permis de ședere pe termen lung și la familiile resortisanților Uniunii și care, mai mult decât atât, au fost adoptate anterior transpunerii directivei menționate în dreptul intern, după cum reiese din cuprinsul punctelor 10 și 11 din prezenta hotărâre, nu pot fi considerate că pun în aplicare limitări ale dreptului la egalitatea de tratament pe care statele membre le pot institui în temeiul aceleiași directive.

31 Rezultă că resortisantul unei țări terțe care deține un permis unic în sensul articolului 2 litera (c) din Directiva 2011/98 nu poate fi exclus de la acordarea beneficiului unei prestații precum ANF printr-o asemenea reglementare națională.

32 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, se impune să se răspundă la întrebările adresate că articolul 12 din Directiva 2011/98 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia resortisantul unei țări terțe care deține un permis unic în sensul articolului 2 litera (c) din această directivă nu poate obține beneficiul unei prestații precum ANF instituită prin Legea nr. 448/1998.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

33 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șaptea) declară:

**Articolul 12 din Directiva 2011/98/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind o procedură unică de solicitare a unui permis unic pentru resortisanții țărilor terțe în vederea șederii și ocupării unui loc de muncă pe teritoriul statelor membre și un set comun de drepturi pentru lucrătorii din țările terțe cu ședere legală pe teritoriul unui stat membru trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia resortisantul unei țări**

**terțe care deține un permis unic în sensul articolului 2 litera (c) din această directivă nu poate obține beneficiul unei prestații precum alocația pentru familiile cu cel puțin trei copii minori instituită prin legge n. 448 – Misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo (Legea nr. 448 privind dispoziții în materie de finanțe publice pentru stabilizare și dezvoltare) din 23 decembrie 1998.**

Semnături